

ВІД КНИГИ ДО МЕТИ
АВТОРСЬКИЙ ПРОЄКТ ІРИНИ ФАРІОН

III ВИПУСК

ВІД КНИГИ ДО МЕТИ
АВТОРСЬКИЙ ПРОЄКТ ІРИНИ ФАРІОН

III ВИПУСК

Львів
2014

ВВК 83.3(4УКР) я.43
УДК 821.161.2 (08)
Ф 24

Авторський проєкт Ірини Фаріон «Академічні майстер-класи: від книги – до мети», що триває вже третій рік (2011-2014), передбачає щомісячне запрошення відомих науковців та митців із презентацією своїх книг та мистецьких творів. У пору інформаційної заблокованості української науки та культури такі зустрічі покликані доносити до зацікавлених інформацію про наукові та мистецькі новинки та формувати інтелектуально-мистецькі середовища.

ЗАКОНИ ВМИРАЮТЬ – КНИГИ НІКОЛИ

Третій сезон інтелектуально-мистецького проекту «**ВІД КНИГИ ДО МЕТИ**» (2013-2014 рр.) тривав за вкрай складних політичних обставин: повсталого Майдану і рабського антимайдану; героїзму Небесної Сотні і втечі з країни горе-президента Януковича; узаконення нової влади; початку неоголошеної війни Росії Україні; окупації Криму і тривання війни сьогодні, яку слабовольні чомусь упаковували в абрєвіятуру АТО... Ми ж поряд з усіма надважливими державними справами і далі торували дорогу до Ваших сердець через українське Слово, засіяне у книжці. Серед наших гостей були особистості з різних ца-

рин, із різними переливами у своїх переконаннях, проте всі вони, без сумніву, творці теперішнього україноцентричного духово-культурного простору.

Перша вереснева зустріч відбулася в Івано-Франківську з нагоди відкриття пам'ятної дошки героям Віденської битви 1683 року за участі доктора історичних наук, автора монографії «**Відень 1683: Україна-Русь у битві за «золоте яблуко» Європи**» ТАРАСА ЧУХЛІБА. У жовтні перекладач і блискучий стиліст нашої мови ЯРЕМА КРАВЕЦЬ презентував свій перекладацький доробок із французьких авторів за редакцією Стефана Куртуа «Чорна книга комунізму». У листопаді з нагоди Дня української мови та писемности ми вітали у

проекті директора Інституту української мови, провідного вченого-лінгвіста ПАВЛА ГРИЦЕНКА з презентацією академічних видань. Вже у грудні, сповна запаленому Майданом, напередодні його нічного штурму, вливав у нас силу Духу своїм словом поет-пісняр БОГДАН СТЕЛЬМАХ. У січні ми сікли своїм майдановим повстанням українофобію в країні - і мали зустріч із культовим співаком гурту «КОМУ ВНИЗ» АНДРІЄМ СЕРЕДОЮ, що відбувалася в самому епіцентрі подій – у Київській міській раді. Місяць **ЛЮТИЙ** став таким за своїм значенням: загинули сотні повстанців. Небо впало на землю – забрало їхні душі. Це, як знаємо тепер, була лише прелюдія до нашої боротьби. Зустріч із відомим письменником, музикантом, актором ОРЕСТОМ ЛЮТИМ (АНПІНОМ МУХАРСЬКИМ) довелось перенести аж на 11 вересня 2014 року. Натомість лютий-

березень у складі нової, хоч і хиткої більшості у парламенті став місяцем голосування доленосних законів для розвитку нашої держави. Першим і найочевиднішим відступом в очікуваних перетвореннях у країні стало **не підписання** Головою Верховної Ради Турчиновим постанови про скасування дії горезвісного закону Ківалова, Колесніченка «Засади мовної політики». За скасування цього закону проголосувало 232 депутати! Відомо, що на **не підписанні** постанови наполягав Кличко. Не голосували за це засадниче рішення і два депутати від фракції «Батьківщина»: Ірина Луценко і Джемилев. **Ми отримали новітній маховик зросійщення України – так звану «патріотичну русифікацію» - під шизофренічними телевізійними гаслами «Єдина країна / Єдіная страна».** Гуманітарна політика стала виявом повної нездарности чинної влади. Отож у березні ми рятувалися нецензурованим виданням «Кобзаря» Тараса Шевченка, який презентував його упорядник харківський учений МИКОЛА ЗУБКОВ. Мабуть, складно значній час-

тині нашого суспільства і більшості політичного провуду усвідомити Шевченкові мовні посили крізь товщу його двохсотліття: **«...на москалів не зважайте, нехай вони пишуть по-своєму, а ми по-своєму: у них народ і слово, і в нас народ і слово».**

У квітні ми вітали у проєкті дивовижного дослідника і світлосяйну людину – ДМИТРА СТЕПОВИКА з презентацією його монографії **«Наслідуючи Христа: Віруючий у Бога Тарас Шевченко».** Вітали стоячи з подякою за довголітню працю у царині Українського Духу. У червні завершували проєкт казкою від нашого новітнього казкаря, лікаря душ батьківських, аби світилися до своїх дітей, – САШКА ЛІРНИКА (ОЛЕКСАНДРА ВЛАСЮКА).

На цьому тлі змагання за промоцію інтелектуальним зіркам нашого духово-культурного простору Верховна Рада України дала лише 150 голосів із 226 необхідних за наш спільний з Русланом Кошулинським законопроєкт «Про внесення змін до Митного тарифу України (щодо ввізного мита на книжкову

продукцію». Відповідно до цього законопроєкту російськомовна книжка обкладається митом у 5% при теперішньому безмитному завезенні. Отримані кошти, відповідно до положення закону, цільово використовують на закупівлю українськомовних книжок до бібліотек. Депутат від «Удару» Віктор Пинзеник назвав це порушенням міждержавних угод... Закон не підтримали. Отож наш ринок і далі повнитиметься книжкою від окупанта, яких демолібераста ще й зараз вважають за нетолерантність так називати. Символічним посилом для українського суспільства, яке ніяк не може стати реально українським, є думка одного російського класика М.Чернишевського: **«Читати книги іншою мовою – те саме, що виїзд у гості: бувати час до часу в чужих людей присмно і навіть корисно; але не дай, Боже, нікому не мати свого притулку».**

До зустрічі у четвертому сезоні нашого проєкту, який вже розпочався...

ІРИНА ФАРІОН

12 ВЕРЕСНЯ 2013 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ УКРАЇНСЬКИМ ІСТОРИКОМ, ДОКТОРОМ ІСТОРИЧНИХ НАУК,
ПРОВІДНИМ НАУКОВИМ СПІВРОБІТНИКОМ ІНСТИТУТУ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ
НАН, ДИРЕКТОРОМ НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО ІНСТИТУТУ КОЗАЦТВА

ТАРАСОМ ЧУХЛІБОМ

Ми нація козаків, а не свинопасів!

Тарас Чухліб

У вересні в Івано-Франківську відбулося дві знакові події: відкриття меморіальної дошки з нагоди роковин Віденської битви та презентація книги Тараса Чухліба «Відень 1683: Україна в боротьбі за «золоте яблуко» Європи».

У книзі висвітлено причини, перебіг і наслідки Віденської відсічі, одного з найбільших військово-політичних конф-

боротьби Рима, Варшави, Відня, Москви та Венеції зі Стамбулом за право домінувати в Центрально-Східній Європі.

ЖИТТЄПИС

Тарас Чухліб народився 20 серпня 1966 р. в с. Ольшаниці Рокитнянського району Київської області. Батько – український письменник Василь Васильович Чухліб (1941–1997), мати – кандидат філологічних наук, доцент Віра Федорівна.

Проживав у м. Добропіллі Донецької області та м. Українка поблизу с. Трипілля Київської обл., де навчався у ЗСШ № 2. Служив у Північно-Кавказькому військовому окрузі ЗС

ліктив ранньомодерної історії світу. У битві з турками за тогочасну політичну столицю Європи 12 вересня 1663 р. українські козаки, шляхтичі, священники, міщани й селяни з України-Руси (Львівщини, Белзчини, Холмщини, Підляшшя, Тернопілля, Волині, Поділля та Київщини) склали 2/3 війська на чолі з королем Речі Посполитої Яном III Собеським та допомогли об'єднаним військам Австрії, Німеччини й Польщі здобути історичну перемогу. Воєнні й політичні події автор подає на широкому тлі

СРСР, працював робітником на Київській книжковій фабриці. Закінчив історичний факультет НПУ ім. М. П. Драгоманова, стажувався у Варшавському університеті.

Головний редактор наукового щорічника «Український історичний збірник», заступник відповідального редактора наукового видання «Україна в Центрально-Східній Європі (від найдавніших часів до кінця XVIII ст.)».

Член Ради українського козацтва при Президентові України (2005–2010 рр.), Українського інституту воєнної історії, Національної спілки краєзнавців України та Лисянського краєзнавчого товариства «Витоки» Черкаської обл.

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ

Наукові інтереси стосуються історії міжнародних відносин, серед них українсько-польських стосунків XVII–XVIII ст., козацтво, гайдамаччина.

Автор кількох монографій, 250 наукових та науково-популярних праць з історії України, Польщі, Росії, Туреччини XVI–XVIII ст., учасник міжнародних конференцій у Білорусії, Казахстані, Польщі, Росії, Швейцарії та Україні. Книги неодноразово номінувалися на «Кращу книгу року» (1999, 2008, 2009, 2010 рр.). Видання «Пакти і конституції» Української козацької держави (до 300-річчя укладення (упоряд. Т. Чухліб, М. Трофимук; Львів: «Світ», 2011) отримала перемогу на конкурсі «Книга року – 2011» у номінації «Дослідження/Документи».

Основні праці: «Козацький устрій Правобережної України в останній чверті XVIII ст.» (К., 1996), «Незнайома Клію. Таємниці, курйози і казуси української історії» (К., 2001, у співавторстві з В. Горобцем), «Гетьмани і монархи. Українська держава в міжнародних відносинах 1648–1714 рр.» (К., Нью-Йорк, 2003) «Гадяч 1658 р. та ідея його відновлення в українсько-польських стосунках» (К., 2008), «Козацьке коріння Миколи Гоголя» (К., 2009), «Козаки та яничари. Україна у християнсько-мусульманських війнах 1500–1700 рр.» (К., 2010), «Секрети українського полівасалітету: Хмельницький – Дорошенко – Мазепа» (К., 2011), «Відень 1683: Україна-Русь у битві за «золоте яблуко» Європи» (К., 2013).

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«У видавничому розумінні ми цю книгу зробили за місяць, бо її треба було видати під урядову програму. Хоч як ми нарікаємо на свою державу,

я дякую Державному комітету радіо і телебачення, що виділив певну суму на цю книгу в рамках «Української книги». Я цю книгу писав близько 20 років, якщо брати до уваги ту першу стипендію Канадського інституту українських студій. Пів року працював у польських архівах завдяки нашим канадським українцям у 1993 р. Зараз 2013 рік, і з'явилася ця книга на основі того, що я неодноразово був у Польщі, досліджував багато документів, пов'язаних не тільки з Віденською битвою, а й взагалі з протистоянням європейської християнської цивілізації».

«Польська сторона чомусь зрозуміла, що я досліджую етнічний склад війська Яна Собеського. Я просто підрахував за польськими ж реєстрами, що дві третини війська Яна III Собеського – були вихідці з території українських земель. А це 8 воєводств Речі Посполитої, де королем був Собеський. Він не тільки польський король. Ми, українці, не відбираємо в поляків їхнього короля, а кажемо, що Ян III Собеський, крім того,

що був польським королем, був ще й Великим князем Руським, тобто Українським, Київським, Волинським, Сіверським – на тих землях, де проживали українці».

ТРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

«Тільки науковець із вільною свідомістю, а не лише з великим багажем знань здатен подарувати суспільству таку працю, що зможе національно й духово запліднювати: простоти тим, що згодом «скосити» неможливо. Політика без науки – це людина без голови. Кожен із нас знає, що знання без виховання – це меч у руках божевільного. Тому так важливо, аби гуманітарний цикл дисциплін: мову, літературу, історію та культуру – викладали в належному історично-інформаційному руслі. І тільки тоді ми зможемо не загубитися серед інших, зберігши власну ідентичність. І якщо хтось хоче відділити ці дисципліни – це ніби відділити тіло від душі. Держава твориться не тільки законопроектами, політичними протистояннями, але передовсім інтелектуальним потенціалом та загальнонаціональною силою. Національна свідомість – це не тільки мовна чи культурна свідомість, але й історична. Це той мінімум справжнього українця! Будь-яке велике розпочинається з малого. Саме тому не потрібно чекати на великі державні звершення, а творити майбутнє самому, своєю свідомістю».

15 ЖОВТНЯ 2013 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ПРОФЕСОРОМ, ДОЦЕНТОМ КАТЕДРИ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ЛЬВІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМ. І. ФРАНКА

ЯРЕМОЮ КРАВЦЕМ

Переклад книги присвячую пам'яті мільйонів українців, жертвам Голодомору, всім страченим і закатованим, померлим унаслідок комуністичних репресій та переслідуваням в Україні.

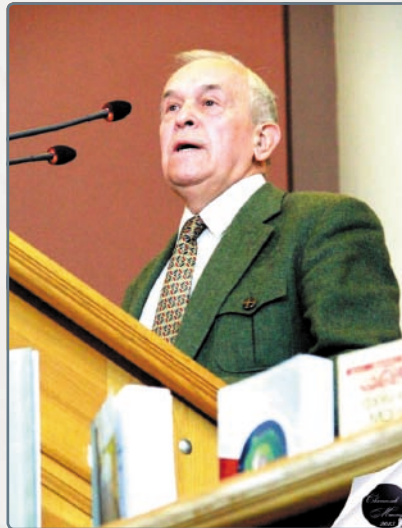
Ярема Кравець

Презентовано український переклад французької книги «Чорна книга комунізму. Злочин, терор і репресії» С. Куртуа, Н. Верта, Ж.-Л. Панне, А. Пачковського, К. Бартошенка, Ж.-Л. Марголена.

Праця «**Чорна книга комунізму. Злочин, терор і репресії**» розповідає про політичні та цивільні репресії в комуністичних державах; про геноциди, позасудові переслідування, депортації та штучний голод. Книгу видано 1997 року у Франції. Книгу написала група європейських академіків за редакцією Стефана Куртуа – французького історика, всесвітньо відомого дослідника комунізму.

ЖИТТЄПИС

Ярема Кравець народився 3 грудня 1943 р. у м. Львові в сім'ї службовця, філолог-романіст, літературознавець, перекладач, член НСП (1982 р.), дійсний член НТШ (2002 р.). Закінчив факультет іноземних мов ЛНУ ім. І. Франка (1966 р.). З 1966 р. працював лаборантом кафедри світової літератури. Із лютого 1984 р. – викладач, а з 1989 р. до 1993 р. – завідувач кафедри іноземних мов Львівської комерційної академії. 1992 р. – захистив кандидатську дисертацію «Творчість Еміля Вергарна

в українській критиці і перекладах (історико-літературознавчий аналіз)». У вересні 1993 р. повернувся до ЛНУ ім. І. Франка, з 1995 р. – доцент кафедри французької філології, з 1996 р. до 2010 р. – завідувач кафедри світової літератури ЛНУ ім. І. Франка, з вересня 2010 р. – доцент тієї ж кафедри. Член Світової Асоціації квебекських студій (з 1999 р.), учасник Світових (Тулуза, 1996 р.; Авіньйон, 2010 р.) та Європейських (Відень, 1995 р.; Ляйпціг, 1998 р.) конгресів французькомовних культур, стипендіят Бюро розповсюдження книги Міністерства культури Франції (1995 р.), Лувенського католицького університету (Бельгія, 1996 р.), Міжнародного коледжу перекладачів (Франція, Арль, 1998 р.), Міжнародного коледжу перекладачів бельгій-

ської літератури (Бельгія, Сенеф, 1999 р.), Австрійської кооперації (Відень, 2003 р., 2011 р.), Інституту сорабістики (Будишин (Бавтцен), ФРН, 2013 р.), співавтор енциклопедичних видань «УЛЕ», «ЕШ», «ЕФ», «ЕСУ», Енциклопедії ЛНУ ім. І. Франка. 2001–2004 рр. – член журі (представництво від України) Міжнародної премії «Сковорода» Посольства Франції в Україні.

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ

Наукові інтереси стосуються дослідження українсько-французькомовних літературних взаємин, історії французькомовних літератур, проблем художнього перекладу, а також українсько-лужицьких та французько-лужицьких літературних контактів. Автор понад 550 наукових статей та перекладів. Перекладав твори французьких, французькомовних бельгійських, швейцарських та квебекських письменників: Е. де ля Боесі, Ларошфуко, Вольтера, Г. Флобера, Г. де Мопассана, Е. Вергарна, Р. Роллана, Фр. Моріака, Е. Базена, Е. Роблеса, П. Гамарра, М. Батая, А. Егпарса, А. Фроссара, Д. де Ружмона, Б. Вербера, Г. Руа, Ж.-М. Ж. Леклезію, К. Пан-

коль та ін. Автор перших перекладів українською мовою українознавчих праць «Опис України» Г. Л. де Боплана, «Богдан Хмельницький і українські козаки та їхні останні гетьмани» П. Меріме (8 перевидань), статті Е. Дюрана «Національний поет України Шевченко».

ДУМКИ І ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Я перебував на стажуванні у Відні і вчорами перекладав ці твори. Тривала ця праця три роки. Вона полягала у читанні текстів, їхньому осмисленні, потім сам переклад, редагування, робота з чудовим редактором Ніною Бічуєю. Праця була довготривалою, але вона увінчалась успіхом, бо 2008 року на книжково-

му форумі у Львові відбулась презентація «Чорної книги комунізму». Зараз це видання перекладено 17-ма мовами світу».

«Особливість цієї книги в тому, що її написали колишні комуністи, іноземні історики, які подивилися на проблему комуністичного терору своїми очима».

«Вартість цієї книги в тому, що в ній розглянуто історію комунізму в Росії, країнах Європи, Азії, Африки, Латинської Америки, а саме – як комунізм виявляв себе у різних країнах. С. Куртуа починає свою статтю такими словами: «Ми засуджуємо нацизм та інші подібні ідеології, але чому немає засудження комунізму?». Окремі розділи у книзі трактують проблему

Голодомору. Французькі історики мали свій погляд на цю трагедію. Зокрема, Ніколя Бердт висловив думку, яку можна почути і від російських істориків,

що «голод був не тільки в Україні, а й в Поволжі, Казахстані». Проте він відгукнувся на пропозицію подати уточнення до своєї статті. І опрацювавши окремі документи російських архівів, він подав два розділи, які додано до цього видання. У них він погоджується з тим, що Голодомор був геноцидом українського народу».

ІРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА:

«Комунізм знищив 100 мільйонів людей, нацизм – 25 мільйонів. Куртуа каже, що передумовою для «торжества» комунізму була Перша світова війна, яка навчила безболісно і жорстко вбивати одне одного. Сучасний світ не готовий морально, ідеологічно порушувати проблему засудження комунізму. Насправді сучасному світу ця ідеологія вигідна. Це страшно, але факт. Мабуть, ми щойно тепер підходимо до усвідомлення негайної потреби Нюрнбенгу-2 над комунізмом. Це буде логічне завершення наслідків Другої світової війни. Блискучий переклад Яреми Кравця цієї праці – частина підмурівку в декомунізацію і деколонізацію нашого світогляду».

12 ЛИСТОПАДА 2013 РОКУ

**ЗУСТРІЧ ІЗ УКРАЇНСЬКИМ МОВОЗНАВЦЕМ, ДОКТОРОМ ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК,
ПРОФЕСОРОМ, ДИРЕКТОРОМ ІНСТИТУТУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НАН УКРАЇНИ**

ПАВЛОМ ГРИЦЕНКОМ

Питання мови не може стати об'єктом політичного торгу перед виборами. Не торгують матір'ю і батьком, а також мовою, вірою, своєю землею. І якщо хтось це виставляє на торги, то це не мій Президент, і не мій депутат. Кожен має дати собі відповідь, кого ми обираємо і як обираємо?

Павло Гриценко

Знагоди Дня української мови і писемности презентовано нове видання унікального **«Пересопницького Євангелія 1556–1561 рр.»**, у яке вкладено кілька років життя, подвижництва – і українська мова того періоду назавжди залишилась у цьому манускрипті. Водночас відбулась презентація перевидання **«Московсько-українського словника»** (1918 р.) Віктора Дубровського, що виданий коштом ВО «Свобода».

ЖИТТЄПИС

Павло Гриценко – народився 23 вересня 1950 року в с. Матроська Ізмаїльського району Одеської області. Закінчив Одеський державний університет (1973 р.), аспірантуру Інституту мовознавства ім. О.О. Потебні АН УРСР (1979 р.). З 1987 року – завідувач сектора діалектології Інституту мовознавства ім. О.О. Потебні АН УРСР, а з 1991 р. – відділу діалектології Інституту української мови НАН України. З 2008 р. директор Інституту української мови НАН України.

Член міжнародних комісій при Міжнародному комітеті славистів (комісія Загальнослов'янського лінгвістичного атласу та комісія етнолінгвістики), співавтор і член редколегії «Загальнослов'янського лінгвістичного атласу».

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ

Професор Павло Гриценко досліджує діалектну мову, проблеми взаємодії діалектів і літературної мови, типології і зв'язків слов'янських діалектних систем, теорію лінг-

вільської зони (співавтор видань «Говірки Чорнобильської зони: Тексти» (1996 р.), «Говірки Чорнобильської зони. Системний опис» (1999 р.), а також Українського діалектного фонду (співавтор видання «Український діалектний фонофонд» (2004 р.). Керує підготовкою бази Словника українських діалектів. Автор понад 400 публікацій з українського та слов'янського мовознавства.

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Щодо європейськості, то українці були одним із найпрогресивніших народів у XVI–XVII ст. Ми були відкриті до інших мов та культур. Та навіть за Київської Русі, чи могли б ми, язичники, сприйняти християнство, якщо б не були до цього готові у культурному плані? Ця земля плекала мову і культуру. Як так сталося, що, починаючи із кінця XVII ст., ми так багато втратили? І зокрема, у мовному плані? Уявіть, тоді були укази, згідно з якими все, що було опубліковано в Києво-Печерській лаврі, Чернігівській друкарні, – все мало бути перевірено, звірено, аби воно не відступало від російського зразка. І хто тепер може порахувати, скільки тисяч пам'яток пропало безслідно? Скільки українських документів є в закордонних архівах?»

«Тарас Шевченко, вирішивши з рідної мови, перейшовши через катування десятилітнього відлучення від неї, завершував життя в українській мові. І вирішив за кілька днів до завершення свого земного життя писав українською мовою. Якою глибинною була внутрішня опірність цієї людини, що він зберіг і красу мови, і відданість їй, – і не нарікав! І, можливо, це один із уроків: не нарікати, а оберігати мову, культуру, історію, національну самодентичність. І не боятися вголос говорити про це, а впевнено обстоювати».

«Випускник Київського уні-

верситету Віктор Дубровський уклав «Московсько-український словник» (1918 р.). Українська частина цього словника унікальна, проте пізніше все це було відкинуто. Щойно тепер ми повертаємо це видання читачеві. Адже це пам'ятка «боротьби за існування»: як людина, не маючи ніяких засобів до життя, писала цей словник. Це практика, яка засвідчує

чин і поставу цих людей. Інколи нас опановує песимістичний настрій. Але тільки сила духу веде нас до чину».

«Українська мова зараз знає потужне оновлення, експериментування. На превеликий жаль, цей процес не завжди є рівнобіжний, паритетний, коли вибух у розвитку мови поєднується з вибухом злості і боротьби. Ми маємо антиукраїнський мовний закон, антиукраїнського міністра освіти. Вони вважають, що якщо не можна офіційно заборонити мову, то можна «понадкушувати». Був запроваджений іспит на знання української мови – зняли цю умову».

«Мова, крім засобу спілкування, має ще одну функцію, яку мовознавці не описують. Це спілкування серцець. Скільки б тисяч слів словник літературної мови не мав, він ніколи не матиме переваги над народним. У природних умовах, забувши про ортоєпію, граматику, ми раптом поринаємо у таке дивовижне силове поле народної мови, що оборонитись від його впливу ніяк не можна. Не випадково, у деяких країнах навіть ведеться мовлення на діалектах їхніх мов».

«Наша мова є і перебуває у віках, бо вона спирається на глибоку історію, велику суспільну підтримку. Майбутнє в неї є, і воно світле. Але ця мова вимагає наших рук, терплячості, чину. Ми любимо Господа не тільки в

його славі, а в його хресному шляхові. Якщо мова наша потрапляє на хресну дорогу, тоді вона ще більше потребує нашої підтримки і любови. То ж любимо її!».

ПРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

«Не так часто очільник найвищої галузевої академічної установи є одночасно авторитетним, знаковим ученим і борцем за національну ідею. Це Павло Гриценко. Він продовжує справу великої родини одеситів Івана та Юрія Лип і славнозвісного Святослава Караванського. Інститут української мови НАН України під керівництвом нашого гостя не просто найвища інтелектуальна мовна школа – це політичний фокус буття нашої мови. Завдяки такому очільнику серце нашої мови має надійний захист. Зостається хіба кожному громадянину України усвідомити, що життя української мови в Україні – це її дихання у кожного на устах!»

10 ГРУДНЯ 2013 РОКУ

**ЗУСТРІЧ ІЗ ПОЕТОМ, ДРАМАТУРГОМ, ПЕРЕКЛАДАЧЕМ,
АВТОРОМ ЧИСЛЕННИХ УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ
БОГДАНОМ СТЕЛЬМАХОМ**

О, Господи, ще раз нам дай Бандеру. Він так потрібен нині молодий!

Богдан Стельмах

Під час зустрічі у Національному університеті «Львівська політехніка» Богдан Стельмах презентував **семитомник** своїх творів, окремий том пісень, який називається «Світлиця» (понад 130 пісень), а також потрібний музичний CD-альбом.

ЖИТТЄПИС

Богдан Стельмах народився 2 жовтня 1943 р. у селі Туркотині Львівської області. З 1957 р. мешкає у Львові, де у 1960-у закінчив СШ № 22. Студіював у Львівському університеті ім. Івана Франка – спершу на механіко-математичному, потім на філологічному факультетах. У 1964–1967 рр. відбував солдатчину у Красноярському краю. Заочно закінчив Українську академію друкарства. Працював робітником на лісозаводі у Раві-Руській, кореспондентом молодіжної газети у Львові, заввідділом музично-драматичного театру в Дрогобичі. З 1993 р. Б. Стельмах – головний спеціаліст відділу мистецтв Львівського обласного управління культури, з 1994-го – заступник голови Львівського міськвиконкому, директор департаменту гуманітарної та соціальної політики, з 1988-го – радник міського голови Львова. Один з авторів всеукраїнських дитячих видань «Ангелятко» та «Ангеляткова наука». Член Національної Спілки письменників України з 1977 р., Член Народного Руху з дня його заснування.

ТВОРЧИСТЬ

Вірші поета перекладено англійською, білоруською, казахською, польською, російською мовами. Б. Стельмах – заслужений діяч мистецтв України, лавреат літературних премій ім. І. Котляревського (1992 р.), ім. М. Шашкевича (1994 р.), ім. Лесі Українки (1996 р.) та премії «Благовіст» (2004 р.).

Його книги: «Примула, квітка віща» (1969 р.), «Земний вогонь» (1979 р.), «Правдива пісня» (1982 р.), «Батькові слова» (1984 р.), «Пшеничне перевесло» (1988 р.), «Сонечкова донечка» (1988 р.), «Сто пісень» (1989 р.), «Тарас» (1991 р.), «Фрак для доцента» (1991 р.), «Прикрі пригоди в країні погоди» (1991 р.), «Писанка» (1993 р.), «Світлиця пісень і спогадів» (2001 р.), «Вірші про країну» (2002, 2004 рр.), «Ця осінь називається Марія» (2003 р.), «Божевільня метеликів» (2008 р.) та ін-

ших. У доробку поета кілька оперних лібрето, серед яких і «Мойсей» за поемою І. Франка. З перекладів та переспівів варто назвати збірку давньоєгипетської лірики «Початок радісних пісень» (2000 р.), «Сто одинадцять хайку Мацуо Басьо» (2004 р.), еротичні п'ятивірші (танка) «Ночі Коматі» (2007 р.) інтерпретацію поеми «Слово о полку Ігоревім», комедію Тірсо де Моліни «Благочестива Марта», п'єси Едмона Ростана «Шантеклер» та «Романтики», лібрето опери Дж. Верді «Фальстаф» й інші драматичні твори. Впродовж 2007–2008 рр. виходить у світ семитомне видання творів Б. Стельмаха із назвою кожної книги зокрема («Мольфар», «Тарас», «Атентат», «Чудасія», «Гребля», «Романтики», «Світлиця»).

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«У складний час, який ми зараз переживаємо, треба дивитись на тих світочів, що запалювали світло. Я маю на увазі Січових Стрільців, унівців. Нам треба йти вперед, але час до часу повертатись і дивитись на ті спалахи історії, пам'яти. Я не міг не відреагувати на ті події, що відбуваються зараз в Україні. У неділю на Майдані у Львові прозвучала пісня, написана разом з Олександром Зелінським, «Молодий Майдан». Вечері я почув мелодію, а вран-

ІРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

ці вже був готовий текст. Йі виконав прекрасний гурт «Дежавю».

«Цього року я святкував ювілей – 70 років. У театрі Заньковецької та у Львівській філармонії відбулись мої творчі вечори, зали були заповненні щерть. Я навіть не очікував такого, бо думав, що з роками люди забувають поетів старшого віку. Сім книжок – це те, що я зібрав у палітурки за час своєї творчої роботи. Я взагалі ставлюсь до своєї літературної роботи якось трохи несерйозно. Я люблю інші речі і зробив їх багато. Я любив мурувати і мурував. Любив доглядати сад і доглядав його. А вірші були для мене таким побічним продуктом душі, коли я вже не міг не писати. Це були такі періоди, коли я працював з композиторами: Богданом Янівським, Ігорем Білозоров, Володимиром Івасюком, Мирославом Скориком, Віктором Камінським. Ці пісні я зібрав у книзі, яка завершує мій семитомник. Там є близько 130 пісень. Наші спільні жарти, розмови зараз при старо-

сті згадують».

«Отак воно, брате, Володю, без тебе минають літа, Без пісні твоєї в провалля, без дна стікає життя».

«Дякувати Богові, пісні живуть. І дякуючи надіям, які ми маємо в наших душах, на нашу будучину – світлу, радісну, справедливу».

Богдан Стельмах не тільки лірик, філософ, він ще й майстер політичної сатири на злобу дня. Бурхливими оплесками глядачі нагородили поета за сатиричний вірш «Капутін і Тупак». Також особливе піднесення у присутніх викликав вірш про Степана Бандеру.

«Панове! Воля – то примхлива пані,

Йй до смаку лиш вража злая кров.

Тому я вірші ці в прийдешню еру

Вихрипую зі зболених грудей:

«О, Господи, ще раз нам дай Бандеру.

Він так потрібен нині молодий!»

«Поети формулюють невидимі думки. Поети матеріалізують наш спосіб мислення. Із матеріалізації нашого способу мислення, яке запропонував Богдан Стельмах, виріс пам'ятник Тарасові Шевченку у Львові. Сьогодні біля цього пам'ятника відбувається Майдан. Усе почалось з того, що цей поет свого часу написав вірш «Пам'ятник» і приніс туди першу квітку. Потім туди прийшла я, і стояла в черзі вагітна, щоб покласти квіти до того місця, де стоятиме пам'ятник. Тоді цей вірш підірвав Львів. Зараз Богдан Стельмах надихає на повстання духу, бо найголовніші барикади – це не матеріальні барикади, а барикади духу!».

«Богдан Стельмах – не тільки поет, він поет-пісняр і драматург. В одній особі зійшлися три іпостасі: «Драми розігрують на сцені, сцена є для того, щоб показати людську долю. Поезія є для того, щоб стати стрілою і влучити в ту точку, яка в тебе зашарована буднями. А поет з тої точки витягує несподівані для тебе почуття».

«Я пригадую, як убили Ігоря Білозора. Більшість текстів до пісень написав також Стельмах. Тобто він двома руками тримає два атланти української музики – Володимира Івасюка та Ігоря Білозора. Це, без жодного перебільшення, людина-доба. Ми не маємо права розминатись з такими людьми. Вони, як криниця, з якої п'єш і не нап'єшся».

29 СІЧНЯ 2014 РОКУ

«ЗУСТРІЧ ІЗ ВІДОМИМ СОЛІСТОМ
РОК-ГУРТУ «КОМУ ВНИЗ»

АНДРІЄМ СЕРЕДОЮ

Влада не дбає про ідеологічне виховання народу, тому в музичні топи в нас потрапляє сміття. У зв'язку з цим так звана неопсова музика, яку творять, між іншим, розумні освічені люди, залишається поза потребою.

Андрій Середа

У січні в Києві, у Києвській міській раді, під час Революції Гідності відбулася презентація всеукраїнської збірки націоналістичної поезії «Голос крові» і зустріч з Андрієм Середою. Збірка містить поезії сімох авторів, насичена віковим повстанським духом нескорених українців з усіх куточків України. Кожен автор має свій неповторний стиль та своє бачення суспільно-політичних процесів, але всі вони єдині у боротьбі за волю і честь України!

ЖИТТЄПИС

Андрій Середа народився 1 січня 1964 року на Подолі в м. Києві. 1985 р. закінчив Київський театральний інститут за фахом «актор». Того ж року організував рок-гурт «Кому вниз». 1989 р. – перемога на фестивалі «Червона Рута». З 1990 р. «Кому вниз» здійснює перші зарубіжні гастролі, відвідує Канаду. З 1999 р. – телеведучий на ТРК «Ера». Неодноразово запрошений до озвучення документальних фільмів, політичної реклами (2004 р. озвучував політичні гасла президентської кампанії Віктора

Ющенка, 2006–2007 рр. партії «Наша Україна»). 2005 року став кавалером ордена «Пустельний Хрест УНА-УНСО», але офіційно відмовився від місця у виборчому списку УНА-УНСО. 2006 року запрошений до озвучення анімаційного фільму «Тачки» (тоді жартوما сказав: «Я інтелегент у третьому поколінні, а мені доручили озвучувати негативну роль!»). Також озвучував мультсеріал «Телепузики».

ТВОРЧИСТЬ, АЛЬБОМИ

1989 р. перший єдиний російськомовний альбом «Падає вгору» українського рок-гурту «Кому вниз» був виданий на касеті. Піз-

ніше була записана остання російськомовна пісня «Кому вниз» «Улиця чужих лиц», яка до альбому не потрапила.

1990 р. – другий студійний альбом «Кому вниз» вперше вийшов на касеті «СП Кобза (Україна-Канада)».

1996 р. – третій студійний альбом «In Kastus».

2014 р. – четвертий студійний альбом «4».

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Завдяки власному вихованню вважаю творчість Тараса Шевченка Біблією нашої нації. Власне, і ця книга «Голос крові», вона є священною книгою для всіх воїнів сьогоденного дня,

для дітей, які стануть воїнами».

«У дитинстві батько мені читав Шевченка, і я уявляв собі ту всю красу. А потім, коли виріс і почав розуміти, побачив, що робиться

«Кожна людина, кожна родина – це фортеця, замок. Тому людина дуже багато часу витрачає на цю оборону – і не встигає перейти в наступ».

«Вірю в те, що роблю, і передаю цю віру через пісні іншим».

«Щоб продовжувати творити – необхідне певне схвалення, без нього митець зневірюється».

«Якщо хочеш, щоб все було добре, - зроби сам».

«Поетія Шевченка на-

«Україна створила свого часу Росію і має за це відповісти перед Богом».

«Музикант в Україні не може бути просто музикантом – він громадський діяч».

«В українців є важке захворювання на некрофілію: шанують і люблять когось тільки після його смерти».

«Не треба примирення з минулим – треба просто дізнатися правду». «Адже не може стояти пам'ятник Леніну біля центральної вулиці української столиці».

ІРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

«Це мій улюблений гурт. Андрій – над усе. Грають музику, що чистить душу і сталить розум. Творять усупереч, а не завдяки. Йдуть життям як творчістю. Живуть зсередини. Тому «зовнішні» (чи попсові) їх не бачать. Вкорінені в дух український. Кацапи і хохли від них корчаться. Отже, це люди вертикалі, якій немає кінця».

навкруги... І наша музика, наш напрямок і наш колір – це була протидія совденії і тому кольору, яким все було навколо, і наш колір (чорний) означав той, який був насправді навколо. Колись одна слухачка зателефонувала і сказала мені: «Ви граєте такий депресняк, від якого хочеться жити!».

«Раб не потребує свободи – він потребує рабів».

«Максималізм класний, коли справа не торкається успішності з погляду фінансів. Гроші ж породжують компроміс».

«Людина, яка боїться розчаруватись, - не робить нічого».

стільки жива і відверта, що тяжко зробити відповідний музичний супровід».

«Гарні люди мають жити, а помирати повинні сволоти, на фіг».

2 КВІТНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ДОЦЕНТОМ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
МИКОЛОЮ ЗУБКОВИМ

*Прочитайте знову
Тую славу. Та читайте
Од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тії коми,
Все розберіть...*

Т.Шевченко

Презентовано унікальний «Кобзар» Тараса Шевченка. Цей «Кобзар» базовано на виданні, що побачило світ на початку далеких 20-х років минулого сторіччя в Німеччині завдяки зусиллям знаного мовознавця проф. Василя Симовича. Оскільки відтоді минуло понад 90 років, видання значно доповнено. У ньому висвітлено досі не знані варіанти поетового спадку, які теж мають неабияку мистецьку цінність. Ретельної праці потребували як пунктуація, що іноді докорінно змінювала зміст, так і безліч правописних прогріхів, якими, на жаль, рясніли всі попередні, навіть академічні, видання. Усі поезії розміщено в чіткій хронологічній послідовності, крім російськомовних творів, та обставин їхнього створення, що завершують збірку. Фотокопії оригінальних документів поетової доби, вибране з його листування, світлини, малярський доробок і життєпис та власна передмова до другого видання «Коб-

заря» відкриють читачеві незнаного досі Шевченка. Модерного поета, який зламав тогочасні стереотипи віршування й витворив свій неповторний стиль.

ЖИТТЄПИС

Микола Зубков народився 1949 р. в м. Крюків-на-Дніпрі Кременчуцького району Полтавської обл. 1968 р. вступив на хормайстерський відділ Олександрійського культосвітнього училища Кіровоградської обл., яке закінчив 1971 р. за фахом «клубний працівник». Того ж року був зарахований до драмстудії з підготовки ак-

торських кадрів при Харківському академічному українському драматичному театрі ім. Т. Шевченка, по завершенні якої працював до 1987 р. актором, режисером і завідувачем літературної частини.

Від 1974 до 1980 р. заочно навчався на філологічному ф-ті Харківського держуніверситету (українська мова й література).

Від 1987 р. працював редактором агенції «Союзреклама», директором підліткового клубу, заступником директора з виховної роботи та викладав українську мову й літературу в середніх, спеціальних і вищих закладах Харкова.

Від 1996 р. – у Харківському національному ун-ті ім. В. Каразіна на філологічному, а від 1999 р. на філософському ф-ті на посаді доцента катедри українознавства (викладач української ділової мови).

Протягом 10 років уклав низку довідників, підручників, двомовних перекладних словників (понад 50 найменувань), які отримали відповідний гриф Міністерства і

науки й були відзначені дипломами на конкурсах. 2009 р. було присвоєно почесне звання «Заслужений працівник освіти України».

ДУМКИ-ПЕРЛИ АВТОРА

«Кобзар» видавали і перевидавали багато разів. Але чи це повні «Кобзарі»? «Свого часу советська пропаганда зробила з Шевченка «революціонера-атеїста», «безбожника». Однак у Шевченка цього не знайдеш. Кожна влада по-своєму експлуатувала цей образ, а Шевченко – набагато об'ємніший, набагато повніший, ніж будь-яка епоха. І кожне покоління

буде відкривати свого Шевченка».

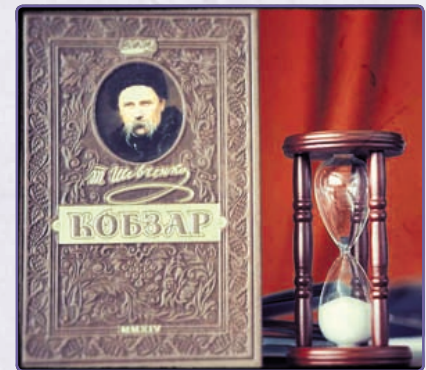
«Видання – це вислід восьмирічної роботи. Спочатку був «Заборонений Кобзар». Повне зібрання – це збірка творів, які вилучала царська, а свого часу советська цензура. Хоч як парадоксально, він був небезпечним для до-недавна чинної системи».

ІРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

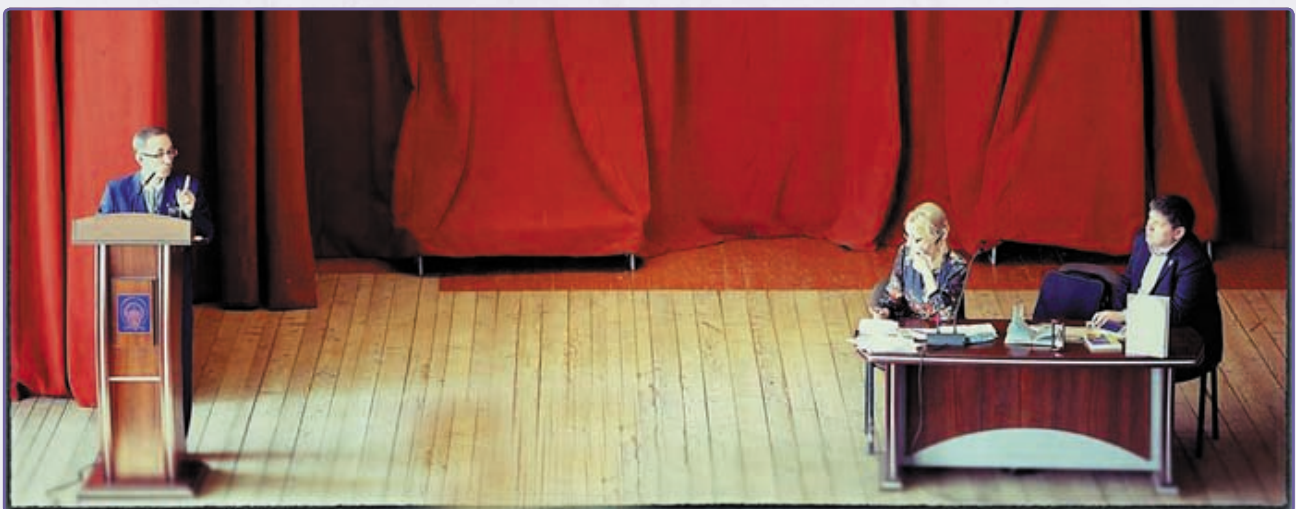
«Творчість Шевченка не вкладається у жодні ювілеї. 200-літній ювілей збігся в часі з революційними подіями в Україні. Однак Шевченка не можна обмежувати 9-м і 10-м березня. Найкращий Шевченко – відкритий і правдивий».

«Шевченкове слово потрібне нам сьогодні, як ліки. Бо ми всі закривавлені і зранені. Сьогоднішня зустріч додасть нам духовної сили. Без духовної сили не буде сили фізичної. Найкраща зброя – це Шевченкове слово, яке пройшло випробування часом. Найкращий спосіб осягнення слова Шевченка – це читання його родиною, читання вдома».

«Микола Зубков береться до тем, що є вістрям нашого національного самоусві-

домленням. Через словники, довідники, підручники і цю святую працю підносить над другорядним. Тому з його практично-наукового набутку виростає теорія і практика нашої самобутности».

8 ТРАВНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ТРИЄДИНИМ ДОКТОРОМ: ФІЛОСОФІЇ,
ТЕОЛОГІЇ І МИСТЕЦТВОЗНАВСТВА

ДМИТРОМ СТЕПОВИКОМ

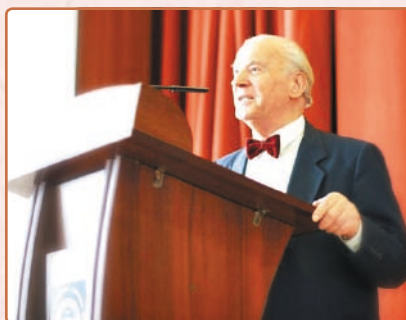
«Кобзар» - найінтимніший твір в українській літературі.

Дмитро Степовик

Презентовано книгу «Наслідуючи Христа: Віруючий в Бога Тарас Шевченко». У книзі досліджено постать Шевченка як безмежно віруючого в Бога, що своїм життям, духовним прагненням і, звичайно, творчістю, наслідував учення Господа нашого Ісуса Христа. Це дуже рідкісна тема в морі шевченкознавства, майже не опрацьована, зокрема в Україні. Тож Дмитро Власович написав новаторську й надзвичайно цікаву книгу про людину, яка давно стала символом України.

ЖИТТЄПИС

Дмитро Степовик народився 7 жовтня 1938 року в с. Слободище Бердичівського району на Житомирщині. Шкільні роки провів у цьому селі, а в старших класах навчався у місті Камені-Каширському на Волині. Нещодавно місцева влада надала йому звання почесного громадянина цього міста. Вищу освіту здобув у Київському державному університеті ім. Тараса Шевченка на факультеті журналістики (1955 – 1960 рр.), відтак 7 років працював у редакції республіканської газети «Молодь України» (1960 – 1967). Від 1967 р. дотепер Дмитро Степовик незмінно, вже 46 років, працює в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології

ім. Максима Рильського НАН України, де пройшов шлях від аспіранта до доктора трьох наук (мистецтвознавства, філософії, теології), професора, академіка Академії наук Вищої школи України. Автор належить до категорії «непосидючих учених» і відвідав до 20-х країн світу, серед них країни Європи, США, Канада, Куба, Єгипет, Ізраїль, Росія, Грузія, Вірменія, держави Балтики, Скандинавії. Отримав такі нагороди: Академічна премія ім. Івана Франка (Президії Національної Академії наук України), премія ім. митрополита Андрея Шептицького (Фонду духовного відродження України), премія ім. Олександра й Леонтія Тарасевичів (часопису «Образотворче мистецтво»).

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ

Діяпазон наукових інтересів: історія християнського мистецтва (гравюри стародруків, давні

і сучасні ікони, балканістика (зокрема болгарське закордонне мистецтво), релігієзнавство. Із цих проблем Дмитро Степовик видав близько 20 монографій, популярних книг і навчальних посібників та опублікував декілька сотень статей і есеїв у збірниках та журналах. Книги автора:

- «Українсько-болгарські мистецькі зв'язки», «Олександр Тарасевич: Становлення української школи гравюри на металі» (обидві – Київ, 1975 р.).
- «Болгарське образотворче мистецтво. 1878–1978».
- «Сучасне образотворче мистецтво Болгарії: Шляхи і тенденції розвитку у післявоєнний період» (обидві – Київ, 1978 р.).
- «Українська графіка XVI – XVIII століть: Еволюція образної системи», «Українське мистецтво першої половини XIX століття» (обидві – Київ, 1982 р.).
- «Тарас Шевченко: малярство, графіка» (Київ, 1984 р., 1986 р.).

«Головний вузол московської старої внутрішньої політики – православ'я».

«Стиль – душа автора».

**ІРИНА ФАРІОН
ПРО АВТОРА**

«Дмитро Степовик відкриває нам містику Шевченкової сили, власне, через те, що Шевченко постійно уповав на Господа, знаходив у собі певність йти проти рожна. Його праця створена для найширшого читача, бо написана дуже доступною, чистою, відкритою, легкою, невагомою, такою мовою, як тополиний пух. Ця праця не відпускає до останнього рядка».

«Свого часу Степан Бандера казав: «Коли ми слабнемо духовно, коли ми слабнемо морально, то від того є найкращий лік. Цей найкращий лік називається вірою в Бога. Отже, треба навчитися підживлювати себе правдивими цінностями. І про ці правдиві цінності у своїй книжці розповідає Дмитро Степовик. Його тягнуло до Шевченка так, як тягне до Шевченка кожну непересічну особистість, щоб від Шевченка набратися сили».

«Зала стоячи вітала нашого Гостя. Це спрага на зустріч з людиною, що одержима працею і щоденним вдосконаленням. Ми щасливі, що сучасники великого духовного працераба Дмитра Степовика».

• «Тарасевич Тарасевич і українське мистецтво бароко» (Київ, 1986 р.).

• «Іван Щирський: Поетичний образ в українській бароковій гравюрі» (Київ, 1988 р.),

• «Храм і духовність» (Рим, 1990 р.).

• «Скарби України» (1991 р.).

• «Мистецька збірка Стецькових» (Сарасота, США, 1992 р.).

• «Релігії світу» (Київ, 1993 р.).

• «Києво-Печерська Лавра» (Київ, 1993 р.).

• «Скульптор Михайло Парашук: Життя і творчість» (Київ, 1994 р.).

• «Скульптор Лео Мол: Життя і творчість» (Київ, 1995 р.).

• «Наслідуючи Христа: Віруючий у Бога Тарас Шевченко» (Київ, 2013 р.).

«Уся творчість Тараса Шевченка пронизана духовністю. Рідко хто в українській літературі та мистецтві XIX століття може зрівнятися за тематикою релігійності та біблійності з Тарасом Шевченком. Він ніколи не вчився в духовній семінарії. Однак з неба йому було дано бути такою людиною і зробити стільки для розвитку духовності».

«Дуже часто Шевченкова мова настільки чесно релігійна, що переходить у мову святу та в науку церковну».

«Зло – багатоліке. Його улюблена зброя брехня і наклеп».

«В часи Ісуса Христа носії зла – це законники, книжники, фарисеї, вулична юдейська чернь».

**ДУМКИ-ПЕРЛИ
ВІД АВТОРА**

«Тарас Шевченко був істинним християнином та глибоко віруючою людиною. Навіть більше, він був уцерковленим – тобто таким, який суворо дотримувався заповідей. Уцьому, як я переконався на основі літературних творів Тараса Шевченка, де майже у кожному вірші чи листі, які він писав до друзів, чи сторінці щоденника, – є глибокі звертання до Бога».

10 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ПИСЬМЕННИКОМ І КОБЗАРЕМ САШКОМ ЛІРНИКОМ

Я відчув, коли увесь світ став в українських вишиванках, уся Україна стала вишиванкою, а вишиванка – це душа нації.

Сашко Лірник

ЖИТТЄПИС

Олександр Власюк (Сашко Лірник) народився 24 січня 1963 р. в місті Умані. У 1985 – 1997 рр. проживав у Росії, в Мурманську, де створив українське земляцтво. 1995 р. повернувся в Україну. Нині мешкає у Києві. Упродовж 1999 – 2002 рр. автор і ведучий телепередачі «Казки Лірника Сашка». У 2000 р. дитяче журі обрало його «найкращим дитячим письменником України». У 2003 р. диск «Казки Лірника Сашка для дорослих і дітей» був визнаний найкращим альбомом України (опитування журналу «Політика і культура»).

У 2009 р. Указом Президента України Олександр Власюкові присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України». У 2010 р. отримав приз глядацьких симпатій і став лавреатом кінофестивалю «Відкрита Ніч» за найкращий сценарій (мультсеріал «Моя країна - Україна», який сам і озвучував). З 2010 р. – автор і ведучий програми для дітей «Світанок» на каналі

ICTV. Написав і поставив чотири «Зіркові вертепи» 2008, 2009, 2010, 2011 рр. на фестивалях «Карпатія». Записував пісні з гуртами «Рутенія», «Чур», «Вій», «Кому Вниз», знявся у кліпі гурту «Тінь Сонця». Зараз знімає художній фільм за мотивами своєї казки «Про вдову Ганну Шулячку, Чорного козака і страшне закляття», в якому грає одну з ролей. Ведучий фестивалю «Українське Різдво» в Оперному театрі м. Києва.

Брав участь у багатьох етно- та музичних фестивалях як казкар-лірник. У 2011 р. рішенням дитячого чита-

цького журі став першим лавреатом номінації «Золоте перо». У грудні 2011 р. програму для дітей «Світанок» на каналі ICTV закрили!

ТВОРЧИСТЬ

Записав 5 альбомів (CD): «Казки лірника Сашка» (авдіокнига MP3), «Дорослим і дітям» (авдіокнига MP3), «Химерні оповіді» (авдіокнига MP3), «Казки для старшеньких» (авдіокнига MP3), «Музика і пісні з казок Лірника Сашка» (авдіокнига MP3). Написав сценарій повнометражного мультфільму «Про чотири роги і козацький рід». Для

Українського радіо записав «Ніч перед Різдвам». Автор сценарію музичного кліпу О.Скрипки «Щедрик».

ДУМКИ – ПЕРЛИ АВТОРА

«У Львові себе почуваю, як удома. Дивуюсь, скільки наснаги, скільки сили йде з Галичини. Мене чарує її шляхетність. У всі часи вона жертвувала всім: що 1917 р., що 1945-го, що 2004-го, що 2014-го. Без Галичини,

без Львова, не було б України. Згадується Майдан, коли, здається, все – і тут під'їжджає львівський автобус, виходять хлопці і перемога таки наша. Галичина – це український П'ємонт, це наше серце. Без Галичини, без Львова не було б Києва, не було б України. Духовний стрижень саме тут. Небесне місце – це Львів. Багато людей із Небесної сотні – зі Львова».

«Росіяни не є братній для нас народ. У них зовсім інші цінності. Це залишки орди. Їм треба царя, вони без того не можуть. У них жодної української школи. У Мурманську живе 105 тисяч українців, і ми хотіли зробити українську школу. Нам казали «ні». Чому я повинен мати державну мову чужинця? Не знаю, чи лікується отой вірус қацапізму. Але вірю – наступні покоління будуть українцями».

«Українець – не дурний. Він не хохол. Він переможець. Тому українці в його казках перемагають».

ІРИНА ФАРІОН ПРО АВТОРА

«Цей дивовижний чоловік каже, що казка – це не для дітей. Казка в першу чергу – для мами і тата, для бабусі і дідуся. Казка – це найкращий вітамін, що насичує і чистить наші душі. Казка – це ментальна картина світу. Хочете пізнати українську душу – читайте про Івасика-Телесика, хочете пізнати московську душу – читайте про Іванушку-дурачка. Лірник повертає українцям усвідомлення того, що виховання (а казка це передусім виховання) триває все життя. І діти виховують нас більше, ніж ми виховуємо їх, як нам часом здається. Тому приход Сашка Лірника в сучасну українську казку – це ніби повернення соняха до власного дому. Нам від цього не лише теплішає. Ми міцніємо духом».

Публіцистичне видання
Авторський проєкт Ірини Фаріон
«Від книги до мети» (III випуск)

Автор ідеї та організатор проєкту: Ірина Фаріон.
Співорганізатори проєкту: **Національний університет**

«Львівська політехніка» та ВО «Свобода».

Укладач: **Софія Семчишин.**

Літературний редактор: **Оксана Микитюк.**

Дизайн проєкту: **Михайло Бондар.**

Електронна версія: **Юрій Наумко:**

www.vid-knyhu-do-mety.info

Фото: **Святослав Макітра, Наталя Пишик**

Фото на 3 ст.: **Андрій Глинський.**

Організаційна і творча група: **Ігор Сільвестер, Ярослава Вовк, Галина Миць, Ярина Тягнибок, Андрій Пишик, Василь Особа, Василь Молдован, Галина Кодлубай, Володимир Тістик, Святослав Костюк, Юлія Дембовська, Назар Павлюк, Андрій Яворський, Юрій Кориневський, Андрій Витрикуш, Іван Задерецький** молодіжне крило ЛМО ВО «Свобода».

Інформаційні спонсори: **радіо «Львівська хвиля», радіо «Незалежність», радіо FM «Галичина», «НТА-Незалежне телевізійне агентство», Телекомпанія «Львів-ТБ», ЗІК, ТРК «Львів», Львівське обласне радіо, газета «Всеукраїнське об'єднання «Свобода».**

Особлива подяка ректорові **Юрієві Бобалу** та проректорові НУ «Львівська політехніка» **Богданові Морклянику**, начальникові відділу молодіжної політики і соціального розвитку **Володимирові Залуцькому**, завідувачеві катедри української мови **Геннадієві Вознюку**, а також усім глибокошановним учасникам художньої частини презентації.

Дякуємо численній високодуховій публіці, що надихала наших гостей-авторів на розкіш спілкування з нами.

Сподіваємося на неспинну співпрацю!!!

Підписано до друку 29.09.2014
Папір 200гр/м2. Друк офсетний.
Гарнітура «Times New Roman».
Наклад 500 прим. Зам. Т-104

Фаріон І.Д.

Авторський проєкт Ірини Фаріон
«Від книги до мети» (III випуск)
- Львів: ФОП Походжай М М., 2014 р., - 20 с.
ISBN 978-617-642-166-5

Авторський проєкт Ірини Фаріон «Академічні майстер-класи: від книги – до мети» передбачає щомісячне запрошення відомих науковців та митців із презентацією своїх книг та мистецьких творів. У пору інформаційної заблокованости української науки та мистецтва такі зустрічі мають на меті доносити до зацікавлених інформацію про наукові та мистецькі новинки та формувати інтелектуально-мистецькі середовища.